

H FDSTUK I

Rotappel

Zuur.

Dat was de appel die ik naar Vik wilde gooien.

Een zure appel.

Recht tegen zijn bolle kop.

Dat ik zo gemeen dacht over hem, was zijn eigen schuld. Het was niet omdat ik niet houd van zure appels. Ik houd ook van zure matten. Maar het was om wat hij zei. Dat verpestte het voor mij. Het maakte me boos.

Vik zei wel vaker zoiets, de laatste tijd. Juist als ik dacht: wat een topdag. Daarom was het ook zo stom van hem.

‘Mijn moeder bakt soms poffertjes als ik uit school kom.’ Zo begon het. Dat zei hij.

Mijn moeder bakt soms poffertjes.

Ik hield mijn mond. We lagen ieder op een deel van de hoekbank, thuis bij Vik. Zoals meestal na schooltijd.

‘Houd je van poffertjes?’ vroeg hij.

‘Gaat wel.’ Eigenlijk wist ik niet hoe ze precies smaakten. ‘Je vader bakt tosti’s voor ons.’

Waarmee ik bedoelde: hou toch eens op over je moeder. Je woont nu bij je vader, omdat zij niet voor je kan zorgen.

Wat ik raar vind. Wie kan er nou niet zorgen voor Vik? Vik is geen baby. Hij kan alles zelf. Net als ik.

Maar het komt mij goed uit dat hij bij zijn vader woont. Ik zocht net een hartsvriendin. Nu heb ik Vik.

‘Met poedersuiker,’ ging hij verder.

Ik zuchtte. ‘Vraag of je vader ze maakt, die kan alles.’

Vik heeft de aardigste vader die ik ken. Hij is de baas van het café in ons dorp. Volgens mijn moeder heb ik daar niks te zoeken. Maar dat is niet waar, want Vik woont daar. En het is er niet zo akelig als zij denkt. Het ruikt er naar bitterballen en die krijgen we soms. We eten ze boven, in de huiskamer. Dan horen we cafégeluiden door het plafond. Muziek en hard gelach. Ik vind het leuker dan bij mij thuis, waar we niks horen. Waar het ruikt naar drollen in de kat-tenbak. Die ik moet opruimen als mijn moeder werkt. Wat bijna alle dagen is.

‘Mijn vader heeft geen poffertjespan,’ zei Vik.

‘Dan koopt hij die.’

‘Mijn moeder leent hem altijd van tante Trut,’ zei Vik.

‘Zei je nou: tante Trut?’

‘Tante Truud,’ verbeterde Vik. ‘Ze heet Trudy.’

‘Hoeveel tantes heb jij wel niet?’ vroeg ik. Want ik heb er zelf nul.

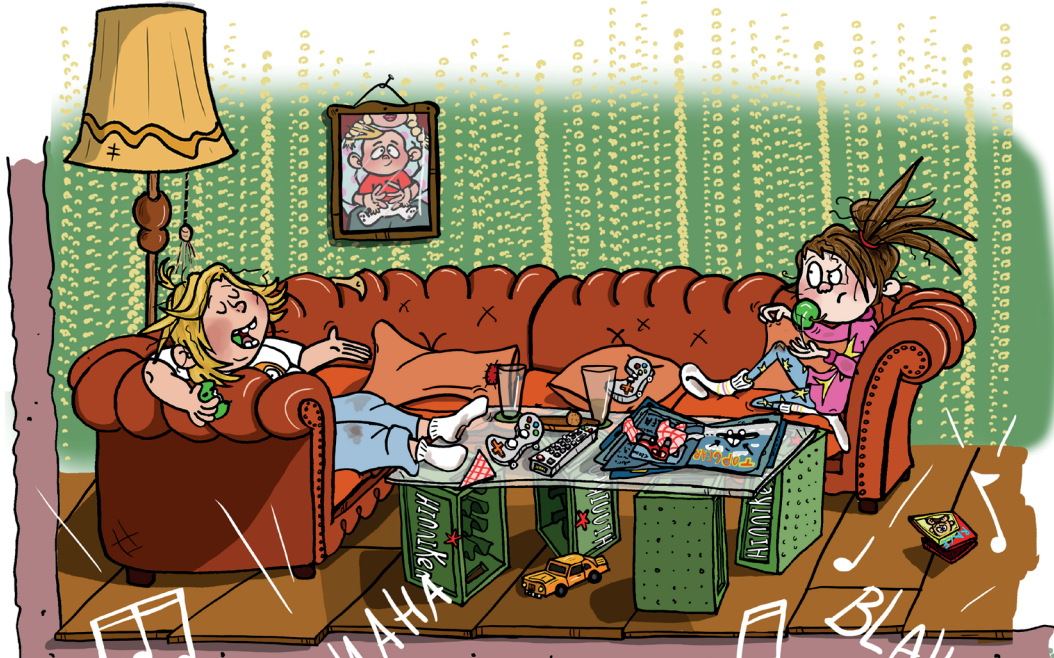
‘Het is geen echte tante,’ zei hij. ‘Het is een buurvrouw uit Amsterdam.’

‘O, die rotstad,’ zei ik.

‘Superstad,’ zei hij. ‘In dit dorp is niet eens een bioscoop.’

‘Nou en?’

Het maakte me chagrijnig als Vik opschepte over de stad

HAHAHAHA

BLAH BLAH

waar hij vandaan komt. Waar het zo gezellig is en de buurvrouwen achter het raam zitten te zwaaien.

‘Hier is een snackbar,’ zei ik.

‘Eentje. Daar zijn er honderd,’ zei Vik.

Hij gaf me een groene appel. Hij moet altijd wat te kauwen hebben. Dat is een van de dingen die ik leuk vind aan hem.

‘Ik wil terug naar Amsterdam,’ zei Vik. Hij staaarde naar de muur. Alsof hij daarop de stad zag. Of misschien keek hij naar de foto die daar hangt, van toen hij een baby was. Hij zit er op schoot bij zijn moeder, maar haar hoofd is eraf. Ik denk dat de foto te groot was voor de lijst.

Ik snapte Vik niet. Waarom weggaan? Pas was hij nog zo blij, omdat Daan hem vroeg voor zijn partijtje. En mij ook. We gaan er samen naartoe.

Ik dacht aan vroeger. Vóóordat Vik hier woonde. Toen was ik vaak alleen thuis. Omdat het niet was gelukt een speelafpraak te maken. Dan duurde het lang voordat mijn moeder thuiskwam van haar werk. Dan keek ik tv of speelde met Hello Kitty, onze kat.

Dat was zo fijn van Vik: hij kon altijd spelen met mij.

‘Ik heb ook zin om Anne te zien,’ zei Vik dromerig.

Anne, wie was dat nou weer?

Toen wilde ik dus die appel naar zijn hoofd gooien. En ik deed het. Niet tegen zijn kop. Maar wel keihard tegen de ingelijste babyfoto. Het gaf een knal. Het glas brak. Vik schrok en ik ook.

‘Gek, wat doe je?’

‘Oeps, dat ging per ongeluk.’ Ik werd helemaal warm. Hoe stom kon ik zijn.

‘Wat zonde,’ zei Vik. Hij klonk schor. Maar dat was niet van verdriet. Vik heeft altijd een hese stem. Dat hoort bij hem.

‘Sorry,’ zei ik. ‘Je krijgt een nieuwe lijst.’

‘Nee, die appel,’ zei Vik. ‘Die was nog bijna nieuw.’

Hij haalde de lijst van de muur. Ik hielp mee met opruimen. Lang zocht ik naar glassplinters in het tapijt. Anders durfde hij nooit meer op blote voeten te lopen. Ik vond een paar flintertjes. Trots liet ik die zien aan Vik. Hij was blij. Dankzij mij kreeg hij geen gemene snee.

H FDSTUK 2

Eten met stokjes

‘Mam, wil je poffertjes bakken?’

Toen ze haar sleutel omdraaide, stond ik al achter de voordeur. Ik had honger. Maar daarom vroeg ik het niet.

‘Hèhè,’ zei mijn moeder. ‘Eindelijk thuis, ik ben bekaft.’

Mijn moeder is vaak moe, net als die van Vik. Maar ze kan wel voor me zorgen. Gelukkig, want ik heb geen vader. Die is met de kermis mee. Dat zegt mijn oma. Het is echt waar. Toen de kermis wegging, heeft mijn moeder hem nooit meer gezien.

‘Wil je poffertjes bakken, mam?’ Ze had me niet verstaan, denk ik.

‘Ik heb al eten,’ zei ze. ‘Van de Thaise snackbar.’

‘Ik bedoel niet nu,’ zei ik. ‘Maar een ander keer. Voor Vik, hij vindt ze zo lekker.’

‘Mij best,’ zei mijn moeder.

Ik was verbaasd hoe makkelijk het ging. ‘Koop je dan een poffertjespan?’

‘Dat hoeft niet,’ zei ze.

Daar zal Vik van opkijken, dacht ik. Mijn moeder kan het zonder pan.

Ik aaide Hello Kitty, die meteen begon te spinnen. Voor

poffertjes hoefde Vik niet terug naar Amsterdam. Daar had hij mijn moeder voor. Ik spinde mee met de kat.

‘Dek jij de tafel?’ vroeg ze.

Zelf ging ze naar de slaapkamer om haar pyjama aan te doen. Dat vindt ze fijner dan haar nette werkkleren. Ik kleed me nooit om. Mijn kleren zitten altijd lekker.

Ik zette borden neer en keek naar het papieren tasje. Het was van een snackbar, maar het rook naar groentesoep. Er zaten drie bakken in, en houten eetstokjes. Ik maakte ze open. De eerste bak was rood, de tweede geel en de derde groen. Er dreef van alles in: groente, vlees, sliertjes.

‘Wat is dat?’ vroeg ik aan mijn moeder. ‘Ik zie geen friet.’

‘Het is Thais,’ zei ze. ‘Van de Thaise snackbar, dat zei ik toch.’

‘Bah,’ zei ik.

Ze schepte mijn bord vol. Het zag er glibberig uit.

‘Ik heb geen honger.’

Mijn moeder deed voor hoe ik de stokjes moest vasthouden. Ze kon er alles mee pakken. Zelfs een sliertje. Ik pakte liever een vork.

‘Waarom kun jij het wel en ik niet?’ vroeg ik.

‘Ik heb geoefend,’ zei ze. ‘Ik eet daar vaker. Na mijn werk, voordat ik naar school ga.’

Mijn moeder gaat elke dag met de trein naar Amsterdam. Daar werkt ze op een kantoor. Maar op dinsdag en donderdag gaat ze ’s avonds naar school. Want daar ging ze van af toen ik werd geboren. Nu wil ze haar diploma’s halen. Voor een betere baan.

‘Het is koud,’ zei ik.

‘Een beetje lauw,’ gaf ze toe. ‘Dat komt door de treinreis.’

‘Wanneer gaan we poffertjes eten?’ vroeg ik.

‘In het weekend,’ zei mijn moeder.

‘Dan pas?’

‘Ik heb het druk, Lies.’

‘Maar Vik kan niet zo lang wachten.’

‘Waarom niet?’

‘Hij mist de poffertjes. Daarom wil hij terug naar Amsterdam.’

‘Vik mist zijn moeder,’ zei ze.

‘Welnee,’ zei ik. ‘Hij mist de poffertjes en Anne.’

‘Wie is Anne?’

‘Een stom kind van zijn vorige school.’

‘Dat is niet aardig, Lies,’ zei mijn moeder. ‘Vik mag best heimwee hebben.’

‘Waarom? Hij heeft mij toch,’ zei ik.

‘Goed,’ zei ze. ‘Als het zo belangrijk is, maak ik woensdag poffertjes.’

Toen nam ik een grote hap. Speciaal voor haar. Dat had ik beter niet kunnen doen. In mijn mond kwam een scherp gevoel. Alles prikte. Vlug dronk ik water.

‘Vast een pittig pepertje,’ zei mijn moeder.

Ik liet mijn tong uit mijn mond hangen. Als een hond.

‘Vik zegt dat het in Amsterdam veel gezelliger is,’ zei ik.

Dat vond mijn moeder wel meevallen. ‘Het is er drukker,’ zei ze. ‘Veel toeristen.’

‘Waar komen die vandaan?’

‘Overal. Japan, Amerika, noem maar op.’

‘In ons dorp zijn nooit toeristen,’ zei ik.

‘Amsterdam is een wereldstad. Ons dorp stelt niks voor,’
zei mijn moeder.

‘Nu klink je net als Vik,’ zei ik.

‘Ik bedoel dat het klein en suf is. Maar dat vind ik lekker
rustig.’

‘Ik wil ook een toerist zijn,’ zei ik.

‘Ik ook,’ zei mijn moeder. ‘In Thailand. Met veel van dit
lekkere eten.’

‘Laten we ook naar Amsterdam verhuizen als Vik terug-
gaat,’ zei ik.

Mijn moeder was verbaasd. ‘We wonen hier juist zo fijn,’
zei ze. ‘En goedkoop.’

‘Maar er is niet eens een bioscoop,’ mokte ik.

‘Nou en? We kunnen in elke stad een film kijken.’

‘Maar dat doen we nooit,’ zei ik.

‘In de vakantie,’ beloofde ze.

Ze snapte er niks van. Ik keek naar buiten. Vanaf onze huiskamer kan ik het zolderraam van Viks kamer zien. Soms brandt er licht. Nu was het donker. Misschien keek hij tv of at hij in het café. Ik stuurde hem een berichtje met mijn telefoon: ‘Overmorgen poffertjes bij mij thuis’. Zul je eens zien hoe snel jouw heimwee voorbij is, dacht ik.